

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий колосунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX № 98 (2514). • ВІТРОК, 15 СЕРПНЯ 1978 року. • Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

НАРАДА КОМСОМОЛЬСЬКИХ ПРАЦІВНИКІВ

У Москві відбувся семінар-нарада секретарів по пропаганді і культурно-масовій роботі ЦК ЛКСМ союзних республік, крайкомів, обкомів КСМ, комолу.

Учасники семінару-наради прослухали доповіді і лекції про завдання комітетів комсомолу по дальшому посиленню ідейно-виховної роботи молоді у світлі привітання ЦК КПРС XVIII з'їзду ВЛКСМ, промови на ньому товариша Л. І. Брежнєва, матеріалів з'їзду.

Перед слухачами виступили перший секретар ЦК ВЛКСМ Б. М. Пастухов, секретарі ЦК ВЛКСМ, відповідальні працівники ЦК КПРС, учні, керівники творчих спілок, представники преси.

Учасники семінару-наради відвідали Мавзолей В. І. Леніна, виставку «Мистецтво художників Росії — 60-річчю ВЛКСМ», зустрілися з редакційними колективами центральних видань ВЛКСМ.

(ТАРС).

НАЙГОЛОВНІШЕ ДОРУЧЕННЯ — ЖНИВА!

СТЕНД ЖНИВ

НА 14 СЕРПНЯ В ГОСПОДАРСТВАХ ОБЛАСТІ СКОШЕНО РАННІ ЗЕРНОВІ НА ПЛОЩІ 676,2 ТИСЯЧІ ГЕКТАРІВ. ОБМОЛОЧЕНО ВАЛКИ НА ПЛОЩІ 545,2 ТИСЯЧІ ГЕКТАРІВ. УСЬОГО НАМОЛОЧЕНО ЗЕРНА 1931,3 ТИСЯЧІ ТОНН.

ГАРЯЧА ЛІНІЯ

4. ТАКІ ВОНИ, ДЕБЮТАНТИ

Кажуть, коли Катерина і Микола одержали нову «Ниву», то і вдень, і вночі готували її до роботи в полі — збирання врожаю вже йшло повним ходом, а вони ж іще й не починали своїх перших «смієвних» жнив.

...Миколо Страмка, незважаючи на його молодість, колеги знають як природженого механізатора. Трактор його завжди доглянутий, завжди надійний у роботі. А Катя донедавна зварином працювала. І хоча після закінчення кількомісячних курсів механізаторів вона з весни водить трактор, та ще й тепер, як треба зварити щось міцно й гарно, просять Катерину. Отож члени комітету комсомолу колгоспу звернулися у правління з проханням: як тільки господарство одержить новий комбайн, доручити його молодому подружжю Страмків. Причому комбайнером призначити Катерину, а Миколу — штурвальним. Хай навчас дружини збирати хліб.

І вже понад чотири тисячі центнерів намолотили за якийсь тиждень, дарма, що комбайн іше на обкатці, що двічі на день доводиться підтягувати окремі кріплення, що Каті бракує навиків. Уже навчилася вона «слухати» машину — по звуку того чи іншого робочого органа майже завжди точно може визначити, в чому причина. Цього, терпляче, дохідливо, зі знанням справи вчить її Микола. Тепер дружина знає, чому у її половини в заліковій книжці (Микола вчиться в технікумі механізації сільськогосподарства) перераховані добрі оцінки — в роботі машини для Миколи таємниць немає...

Не відразу поклала рівний валок Тамара Долудар — помічний комбайнера Віктора Зеленького.

Але тепер уже вона зміє це робити добре. І молотити навчитися, бо ж наступного року, як і Катя Страмка, буде господаркою нової машини. Штурвальним у неї буде Станіслав — чоловік. Так планує голова правління колгоспу Валентин Вікторович Шульга.

Жнивають нині й випускники Верблюдської десятирічки та старшокласники Григорій Марчук, Володимир Лисенко, Сергій Іщенко, Микола Малашок. Усі вони працюють помічниками у досвідчених комбайнерах. Голова міркує так. Якщо нині, в 16-17-річному віці, юнаків заохотити до роботи на машинах, то цього потягу вистачить на все життя. Відслужать в армії, повернуться в колгосп — і вже, дивися, всім чотирьом сьогоднішнім помічникам можна сміливо доручити комбайни. Взагалі, Валентин Вікторович вважає, що у збиранні врожаю повинні брати участь якнайбільше комсомольців і молоді. Відповідальна робота виховує у молоді людини велике почуття відповідальності за долю врожаю, та й 18-20-річні юнаки, а вони тепер усі — спортсмени і добре загартовані, легше переборюють утому, охочіше, з ентузіазмом ідуть на рекорд, наполегливіші в трудовому суперництві. Звідси — й успіхи.

Ось, наприклад, Степан Сульжик. Торік він виборов перше місце серед молодих жнивників району. І цього літа зобов'язався видати з бункера 8000 центнерів зерна. Нині ужинок комсомольсько-молодіжного екіпажу перевищує визначений рубіж.

Нелегко ж давалося. Якось у суботу, об 11 годині вечора, вийшов з ладу двигун комбайна. Інший, можливо, пішов би відпочити — завтра, мовляв, буде видніше. А Степан зі своїм штурвальним Валерієм Бахтіним до ранку замінили двигун, і о 9 годині їхня «Нива» вже курсувала в загінці. Це, можна сказати, хліборобський героїзм.

(Див. 2-у стор.).

На приз „Золотий колос“ СЬОГОДНІ ПОПЕРЕДУ

СЕРЕД МОЛОДИХ КОМБАЙНЕРІВ:

Андрій ТРЮХАН з радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району — комбайном «Колос» зібрав хліб на 327 гектарах і намолотив 16 340 центнерів зерна.

Валерій ГЛУЩЕНКО з колгоспу імені Фрунзе Долинського району — «Колосом» зібрав хліб на 345 гектарах, видав з бункера 14 787 центнерів зерна.

Віктор МИКОЛЕНКО з колгоспу «Перше травня» Петрівського району — «Колосом» зібрав ранні зернові на 301 гектарі, намолотив 13 357 центнерів хліба.

Анатолій КОЛОТИГІН з колгоспу імені Жданова Світловодського району — комбайном «Нива» з 320 гектарів намолотив 13 341 центнерів зерна.

Володимир ТИШКІН з радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району — «Колосом» зібрав хліб на площі 219 гектарів, намолотив 11 510 центнерів зерна.

Микола МАЛИЦЯ з колгоспу імені Карла Маркса Петрівського району — «Колосом» зібрав хліб на 311 гектарах, видав з бункера 11 431 центнерів зерна.

Іван МАКАРЮК з колгоспу імені Шевченка Знаменського району — «Колосом» зібрав хліб на 305 гекта-

рах, намолотив 10 921 центнер зерна.

Василь ОБАЧ з колгоспу імені Петровського Устимівського району — «Колосом» на 313 гектарах намолотив 10 850 центнерів хліба.

Сергій ДОВГОПОЛ з колгоспу «Зоря» Онуфріївського району — «Колосом» зібрав урожай на 295 гектарах, намолотив 10 090 центнерів хліба.

СЕРЕД МОЛОДИХ ЖАТКАРІВ:

Микола ШУЛЬГА з колгоспу «Україна» Новгородківського району — жаткою ЖРН-6 скошив зернові на 500 гектарах.

Олексій ІВАЩЕНКО з колгоспу імені Калініна Новоукраїнського району — жаткою ЖРС-4.9 скошив на злаз зернові на 386 гектарах.

СЕРЕД МОЛОДИХ ВОДІВ:

Леонід РОМАНОВ з Долинського районного об'єднання «Сільгосптехніка» — автомашинною «Урал-337» перевіз 1774 тонни хліба на відстань 30 кілометрів.

Юрій РОВЕНСЬКИЙ з радгоспу «П'ятихатський» Петрівського району — автомашинною ГАЗ-53 перевіз 1652 тонни зерна на відстань 15 кілометрів.

Василь ГАВРИЛЮК з колгоспу «Путь Октября» Онуфріївського району — автомашинною ЗІЛ-130 перевіз 1100 тонн хліба на відстань 10 кілометрів.

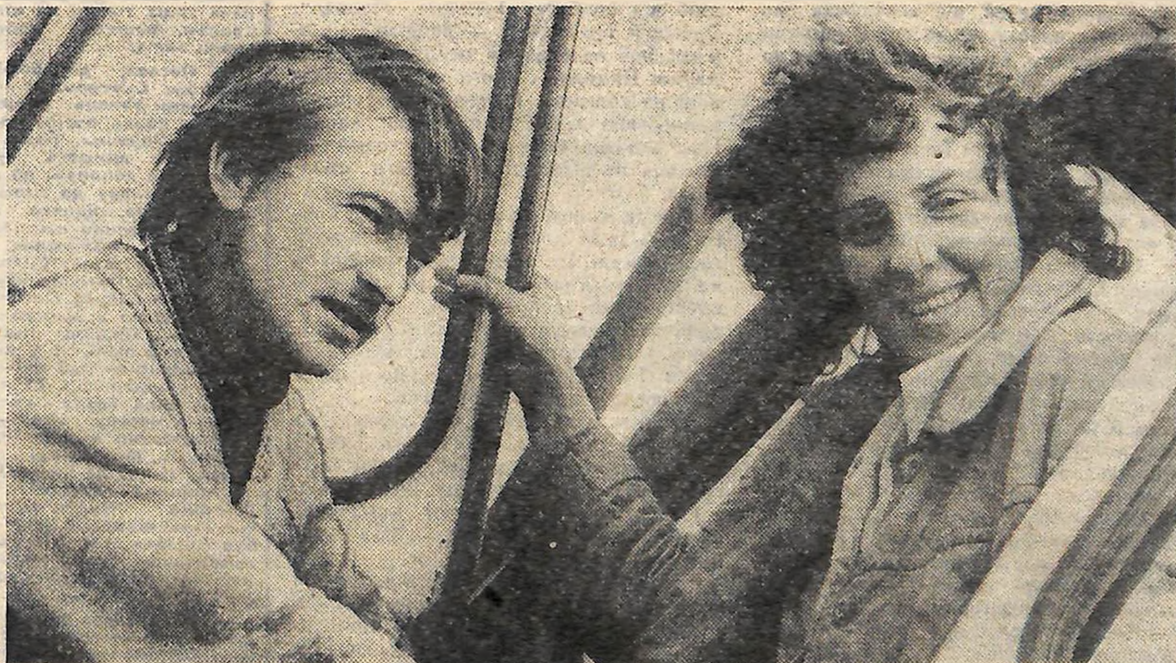
ЗНОВУ ПЕРШІ!

Успішно закінчили жнива хлібороби колгоспу «Маяк» Знаменського району. Висока організація праці, широке розгорнуте трудове суперництво серед механізаторів і шоферів дали змогу в кращі строки та без втрат зібрати врожай на 3115 гектарах, виконати план продажу хліба державі.

Як і торік, найвищого намолоту добився екіпаж, очолюваний комуністом Валентином Даниловичем Брижуком, — понад 14 тисяч центнерів зерна.

Помічником у досвідченого жнивника комсомолець Сергій Умрихін, випускник Новгородківського СПТУ, який має посвідчення механізатора широкого профілю. Це вже вдруге вони вдвох збирають хліб. І, як видно з наслідків, досить вдало. Таким же спритним, роботящим зарекомендував себе й Іван Рябко, що возив подрібнену соломку. Працюючи в тісній співдружності, екіпаж удвоє виборів першість серед жнивників колгоспу.

В. КОСТЕНКО.

Лише чотири місяці минуло відтоді, як Марія Шевченко закінчила короткотермінові курси трактористів. А нині вона вже може помагатися у майстерності з досвідченими колегами. Працює Марія на тракторі ЮМЗ-6 удвох з чоловіком, Василем. Зараз вони косять ранні зернові на злаз жаткою ЖРС-4.9. Для подружжя за ці кілька днів стало правилом: за зміну класти валки на 25-гектарній площі.

На знімку: механізатори колгоспу імені Котовського Добровеличківського району ВАСИЛЬ та МАРІЯ ШЕВЧЕНКИ.

Фото В. МАСЛЕННИКОВА.

● УРОЖАЙ-78

● УРОЖАЙ-78

● УРОЖАЙ-78

4. ТАКІ ВОНИ, ДЕБЮТАНТИ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)

Молодий вініще, Степан Сульжик. А вже його називають наставником, і вже на нього рівняються, його наслідують сьогоднішні дебютанти.

...А на току порядкують шматки. Підганяють, пересушують, підганяють, вигадують розкладку зерно. Люда Руденко, Галія Вороні, Валіа Кравець, Оля Сивоні, Свєта Богущ, Валіа Сивонідова — всі вони і ті колгоспники, до праці звичні. І допомога їхній необхідна, бо ж у три зміни йде робота на току. Колгосп уже виконав план продажу хліба державі (ранній зернових).

Молоді у нас багато, — розповідає секретар комітету комсомолу Василь Глухощий. — Тільки а живих бере участь понад 100 комсомольців. І що характерне — важили назвати талого, що б працював абийки. Щоправда, жодна молода людина села, колгоспу у нас не обділена увагою правління.

партному, комітету комсомолу. І всі умови є і для праці, і для відпочинку. Тому й ладяться у нас робота, швидко живемо. «Молоді у нас багато»... чи в кожному колгоспі можуть цим похвалитися? Он, ні! А тут хвалиться — раді, оптимістично. Бо літній молода сила, то бути їй дальшому поступу вперед.

А чому б юнакам і дівчатам не залишатися в рідному селі, коли жити тут цікаво, роботи вдоволь, що третина врожаю — яку хоч професію вибери! На всю Вербулюжчу — три сільських і два колгоспних заклади культури. Молодь користується великим довірям, підтримкою керівництва колгоспу, оточена батьківським піклуванням.

Ось і Таня Музичко та Оля Полковникова незабаром закінчать Бобринецький сільськогосподарський технікум і повернуться в рідне село агроно-

мами по захисту рослин. А нині вони тут на практиці, допомагають агрономів-наслідників Івану Кузьмичу Мешкову робити апробацію зерна. Іван Берест закінчив технічне училище, мав би трудитися десь на підприємстві чи в гірничій промисловості, але повернувся в колгосп і працює машиністом-наладчиком зерноочисних та сушильних агрегатів на току. Роботою хлопця тут задоволені.

Десять тисяч тонн зерна на зобов'язали продати державі в гетьому році п'ятиріччя хлібороби колгоспу «Україна» Новоградівського району. Не буде перебільшенням сказати, що третина врожаю — на рахунок молодих трудівників господарства, які за починим долинці поставили собі за мету в 60-му році Леїнінського комсомолу боротися за те, щоб по виробництву зерна вийти на рубіж 1980 року.

Г. ЛЮПУШЕНКО,
старший редактор тельдеріокомітету.

Р. МАРЧЕНКО,
кореспондент «Молодого комунара».

У піонерський табір «Юннат» обласної станції іонних натуралістів направляють працювати юннати шкіль області. Діти не тільки відпочивають, а й з великим задоволенням працюють на табірних дослідних ділянках, доглядають звірат у живому нутку.

На фото: спостереження за пшеницею веде Толя СИРОТА.

Фото О. ЄФІМОВА.

Герої живи

Миколині тисячі

Село ще спало в ранковому тумані, а на дорозі вже здіймався сирій сувій шлу. В сніп ішла машина. Вів її комсомолець Микола Погрібний. Учора, стомлений і запорошений, він вирулював до розвантажувача і, коли зерно потоком пішло в бункер, до нього підійшов вагар Олексій Брага, руку потиснув і сказав: — Вітаю, Микола! — З чим?

— Ти ще не знаєш? Ти ж першим ієси у колгоспі, і на твою честь підняли прапор. Ходімо, почитаєм.

На дощці, на екрані живи, полум'яніло великими червоними літерами:

«Партійна організація, правління колгоспу, комсомольська організація вітають тебе, Миколо Яковичу Погрібний, з трудовою перемогою. Оголошуємо тобі щиро подяку за самовіддану працю. Висловлюємо впевненість, що ти й надалі не шкодуватимеш сил і молодечого запалу, щоб успішно виконати свої соціалістичні зобов'язання на третій рік десятиліття п'ятиріччя...»

...Два роки тому він повернувся з лав Радянської Армії. Там був відмінником бойової і політичної підготовки. Теж водив машину, але бойову. Батько його, Яків Васильович, котрий з юних років працював механізатором, снігав:

— Куди ж тепер, сину?

Микола усміхнувся:

— Ти, тату, хліб вирощуватимеш, а я тобі — добрий в полі, а з поля зерно — Батьківщині, людям усім.

Так воно й сталося. Пішов сні працю-

вати шофером.

Так воно й сталося. Батько з друзями впровадило високі врожаї.

Нині Миколу призначили перевозити хліб від комбайна Григорія Молодця. Григорій Григорович — ветеран, патронований орденами й медалями. І недарма. Намолот у нього завжди найвищий в колгоспі. Григорій Григорович вимогливий дуже. Простої не любить. Навіть звантажувач зерно на ходу. Та Микола не підводить старшого товариша.

І почав жити, і живе Григорій Григорович дуже добре. Тримає першість у господарстві. По ньому звіряє свій крок на живих Миколу. Встають на зорі, проводять їх додому зорі. Бо Молодець зобов'язався зібрати хліб з 220 гектарів і намолотити 7 тисяч центнерів зерна. І його має перенести, його перевезе все, до зернятка, Микола...

Тоді ж, того вечора, при зорях його привітали секретар партійного бюро Борис Петрович Сивонікий, голова колгоспу Віктор Антропович Бондаренко. І ярів у світлі електрики кумачевий прапор на току, а менший — біля дверей Миколиної машини.

Село вже спить, а в полі стрімко мчить машина. Ще не було роси, ще там, за виднокраєм, веде свою тісно комбайн Г. Г. Молодця. І до нього поспішає Микола...

Микола СТОЯН,

с. Панчере,
Новомиргородський район.

Зустріч для тебе

ІН голубить їх поглядом, неначе рідних синів. І вони, майбутні воїни-прикордонники, обступили його, мов батька. Хлопці знають про нього майже все — Григорій Олександрович відкрив ім'я найзначнішої сторінки своєї біографії: як почав службу морально-прикордонником, як виконав перше бойове завдання. І про свій найголовніший бій з фашистами згадав. Та Микола Мартинович, комсомолець із Добровеличківського району, якого направили на заставу, що носить ім'я його прославленого землянина Олександра Терлецького, все ж перепитав:

— Звідки ж починається мужність?

Ласкавий погляд ветерана, у якого на грудях лисніє золота зброя Героя Радянського Союзу, переломлюється в сучасному мазанні. І Григорій Олександрович, трохи подумавши, спазав:

— Зробити неможливе у критичну мить життя заради добра сотень рідних твоїх людей, забувши про себе, — крок до мужності. Тоді, доречі, таке жингя. Але с надійроче, найсвітліше — вірність, відданість собі й...

— Вам пощастило довести свою відданість, бо була війна. А ми...

— А вам належить іще більше — захистити те, що ми врятували, і піднести на небувалу висоту. Тільки вірність. І готовність до подвигу...

І знову в очах — теплий. — І тільки будете там, де ви найбільш потрібні і ви одудете на висоті... Уг оу у мене таний день...

Десь там, на вогненній землі, — полум'я. А тут — тихий розсиділо. Навіть немає вітри. Тільки дивно ікось — «Ахіллівна», нині ще донедавна перевозив мирні вантажі, взяла на борт гармати і снаряди. Тепер на його щоглі маюють військово-морський прапор. Герої мислять чекати зорі. І «Ахіллівна» поспішає. Але чи діде до визначеного пункту? Чи захистить його маленький морський мисливець — сторожовий катер, якому доурили супроводити транспорт? Пошастить «Ахіллівну» — знову висоту морської добровольці під командуванням майора Цезаря Пунікова. І Ю-065 у бойовій готовності. Його командир старший лейтенант Павло Сивенко віддівляється в горизонт. Виснока не опускає. Радіом те, чого чекає, — у неві чорна цятка. Ближче, ближче. Фашистський літак. Він проноситься над «Ахіллівною» і зник у сирій безисті. Розвідник. Зараз підє ціла армада.

Чекати довго не довелося. Шість юнкерсів пішли в пике і скинули бомби неподалік транспорту. Заговоріла носова гармата морського мисливця. О, ні, це не він. Це те тільки літак. Люди. Бо он іще шістьнадцять хрестатих круків закружили над морем. Вони, ці знахобили фашистські аси, тепер уже зрозуміли: спочатку треба розправитися не з «Ахіллівною», а з катером-сторожовим. І ось уже бомби сипляться сюди, оліжиче до Ю-065.

— Давай їм перцю, давай на повну катушку! — кричить Григорій Степану Силру, товаришеві із Знамення. А сам розвертає кулемет.

Гармата Силра посилас останній снаряд і змовис. Літаки пішли до оброну. Одначе тиша тільки на нілїна хвилі. Фашисти роблять новий захід.

— Гогова, до бою! — командує Сивенко. І знову мажливий танець смерті в ілєноті хвиль, вогню і диму. Матрос Марочка падає за борт. Але якимось чудом поранений доліває до мисливця — і знову до гармати.

— Прапор, підняти прапор! — Сивенко аж надирває голос, побачивши, що розстрілено фаль. Сигнальник Василь Потапов біжить через усю палубу і піднімає пошматоване осконками полотно. Прапор піднято на іншому фалі. І в цю ж мить задимили два фашистських «юнкерси». Та й тут вибух. Біля борту катера. Знесено носову гармату. Є пошкодження в машинному відділенні. Мисливець зупинився. Невже це кінець?

Старшина другої статті Григорій Куроп'ятников, який за штатним розписом був мінером, тепер став кулеметником. Тепер на нього вся надія, бо немає головної гармати.

— Я вам зараз за Степана ще всиплю! — паленіє 22-річний комсомолец, прикріплений до кулемета. — І за «Ахіллівною»!

Та «Ахіллівна» цілий. Тільки Григорій не бачить його

за бранами диму і вогню. Очі заливає пром, але він відшукать насупав безозирну на лоб і знову стріляє.

Вибух. Захиталося небо. Земля занурилася, немов м'яч. І вже нічого не чує Григорій. Інстинктивно руки тягнуться до кулемета. Ні, тільки одна рука, одна праця рука, а лівої немає — відірвало по самий лікоть. Поранення в голову — це ще півбди. А як же стріляти? Вибухова хвиля притиснула його до корми, і він лежить із розплющеними очима, стікаючи кров'ю. Крізь пасама диму нараз побачив силует «Ахіллівна».

— Живий!

Яксь дивовижна сила підводить його на коліна — і Григорій повзе до кулемета.

Сивенко застогнав, неначе відчув білу власного серця. — Куроп'ятников наводив кулемет однією рукою. Ось уже сигнальник Василь Потапов біжить до нього і зупинює ліву руку вище ліктя. Кров зупинено. Тільки пізно — бомба летить прямо на нього. Все, інше мисливцю, шинець усім. Розплющив очі — живий! А навколо — по-

Потапов і антер на щоці сплюзу. — Що його гриміє на ногах, що за серце?

— Людина живе вірою, — відповів командир катера. — І тільки вірою. Втрачено віру — немає людини.

А оглухлий і весь зранений Григорій раптом усміхнувся і спитав Сивенка:

— Ви, товаришу старший лейтенант, приймете мене, коли я очунлю, з однією рукою? Чи я вже не потрібний на цих кордонах?

Сивенко аж тепер розчулюється. Кинувся до закривавленого старшини в пошматованій одязі і пригорнув його до грудей.

— «Ахіллівна» мала охороняти ціла ланка катерів. А вишло так, що в море рушив один, наш шістдесят п'ятий. Тому кожен, хто вистояв у такому пеклі, залишився десятих морально-прикордонників. І ти наш, Григорію. Назавжди, аж до останнього переможного бою. На все життя.

І він повернувся. І знову був бійцем. На катері, що першим на флоті заслужив того, щоб іменуватися героїстичним. Повернувся із золотою зброєю Героя — за-

НА УРОК МУЖНОСТІ

РЯТІВНИК 3 „АХІЛЛІОНА“

дум'я. Горять димові шашки, поруч них ілюмінант омиє. Навколо нікого — один він, пошматований, зрізаний осконками, нічого не чує. І сили немає, щоб підвестися. Ато ж урятує катер! Зараз вибухнуть бомби, і «Ахіллівна», на якій тільки маленький кулемет, залишиться сам під вогнем «юнкерсів». А його ж чекають там, під поворосісськом. Там чекатимуть і не дочекаються.

Григорій збирає рештки сил і повзе, полум'я від шашок уже пече в лице, нічим дихати, бо дим. Простягає шматок руки, хоче кинути шашку за борт, а вона прилітає до шкелета. Чим її відірвати від палуби? Зубами! І він став гризти напруги. Він не чув болу в голові, забув про відрану по лікоть руку, безкозиркою відгородив обличчя від вогню і грнз. Йому знову пощастило. Ногою зсунув паломі шашки за борт і поповз до кулемета. Тільки стріляти вже не довелося — літаки спорожнілись і залишили місце бою.

А з «Ахіллівною» повідомлення: «Пошкодження немає. Йдемо визначеним курсом». Мисливець же зазмер на хвилях — машини не діля. І в бортах — пробіни, сатні пробіни. Куроп'ятников зостаив кулемет і, похитуючись, пішов до машинного відділення, щоб хоч однією рукою допомогти товаришам задушити трицини, зупинити моту. Його просили переночувати «в тихому кутку», а він сее:

— Нас і так мало. І нам треба рушити — «Ахіллівна» чекає.

Василь Потапов дивився на Григорія і не знав, чого його вітати. Похвалити? Не треба. Підбадьорити? Завже, Василь був зачудований мужністю людини, яка ось-ось упаде і більше не підведеться. Бо на її тілі нема живого місця. Григорій був схожий на в'язня, якого тільки-но вивели з катівні гісли догнх тортур. Лише очі старшини, одні лише очі промовляли радістю і надією — пекельна година минула, і тепер уже близько до порятунку. Один лише крок, і його треба зробити будь-що. Куроп'ятников надав і знову підводився. Щоб вижити мисливця. Щоб на Мисхако дочекався гостинців з «Ахіллівною».

— Якщо є боги, то вони всі за Гришу! — видавав аж із грудей розтривожений

подвиг, який він звершив тоді, 25 березня 1943-го, рятуючи маленького морського мисливця та «Ахіллівну».

Вже тридцять п'ять років після того бою він приїхав у високую частину, де починав свою службу. Йшов затіненою алеєю містечка морських прикордонників. А обіч п'ять пам'ятників — Герої Радянського Союзу Іванові Голубцю, Олександрові Пунікову, Анатолію Марочку, Павлові Деркавіну...

Григорій Олександрович зупинився перед обеліском, на якому виکارовано і його ім'я. Йому, живому, поставили пам'ятник! Як і всім цим чотирьом його товаришам, котрі теж мужньо захищали Севастополь...

Зустріч у морському клубі з молодими прикордонниками. Григорій Олександрович розповідає про себе, про Ю-065 — отой невеликий сторожовий катер, який у березні 43-го захищав «Ахіллівну». 1600 пошкоджень — пробіни і тріщини налічили товариші Куроп'ятникова в корпусі катера. Та маленький мисливець жив, 140 діб за роки війни він був у бойових дозорах, супроводив 116 транспортів, 216 раз відбивав нальоти фашистських літаків, у тилу ворога висадив до двох тисяч десантників і розвідників. Ось який його мисливець, гвардійський катер МО-065, котрому він не дав літти на дно!

А матроси, як і ті призовники у військоматі, як і сини його товариша, з котрим він багато років працював на Кіровоградському ремзаводі «Хімічгосптехніки», всі вони хочуть згадати:

— Звідки взяти сил, якщо їх у тебе немає, якщо вже нема на що надіятися?

І оцей кременяний, невисокий з зріст, поспіваний чоловік з такими добримий і ласкавими очима наже ім:

— Можна втекти від кулі, заховатися від бомби. Можна впасти і чекати свого кінця. Але ж на вогневу плацдарм ти б'єшся не за себе одного. За твоїх плечима — земля твоїх братів. Вітчизна! Доведеш її свою синівську вірність — і ти її витяж. А без Вітчизни немає людини... Де сила? З вогню. З вогню серця, з вогню вірності!

М. ШЕВЧУК.

ЧЕРЕЗ НЕШАРАДНИЙ ВХІД

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ ПРО КІРОВОГРАД

● Пам'ять — в свята і будні

КОЛИ мені важко чи втома валить з ніг, коли мені чомусь не телефонували давній друг, я приходжу до них на побачення, — відказав мені тихо юнак у картатій сорочці. Сівся дрібний, не по-літньому холодний дощ. Хлопець бережно поклав до підніжжя пам'ятника пучечок польових квітів і тримав чомусь руки над полум'ям вічного вогню. Може, затуляв червоні блискітки від настірливих дощових крапель, може, просто трісся. До речі, нас завжди зігрівав чийсь вогонь. Та сказав зовсім інше, наче боявся, що не зрозумію його появи тут у будній день, та ще в дощ. — Мені тоді уявляється, що вони живі, оці мої відомі й невідомі ровесники, що ми разом спішилися, аби перепочити біля багаття, аби перев'язати рани, аби помріяти. І знаєте, такими дріб'язковими здаються мені мої нероз'язані проблеми...

Юнак показав мені того дня ще один обеліск у Кіровограді, теж у фортечних валах. Власне, не обеліск, а скромний пам'ятник, пофарбований сріблястою фарбою, та ще рівенькі горбики, густо зарослі травою.

— Обережно, не наступайте — це ж усе могли воїни, — попередив мене хлопець...

Могили, справді важко вирізнити серед різнограв'я. Так, саме серед різнограв'я, а не квітів. Зморщений, вицвілий віночок біля підніжжя пам'ятника, необрізані кущі, які колись струнко обрамляли могили, нині утворили непролазні хащі. Кременний дядько зосереджено косив на могилах і між ними траву для кролів, не звертаючи на нас уваги: поспішав напознати лантух, бо дощ добрався й сюди.

Пам'ять... Любов... Приємна й легка ноша під час свят і часом надто важка в буденному житті. Чому не всі тримають в серці повсякденний біль, вишесаний із святкового людського гомону, де були і оркестр, і квіти, і незграбні обійми ветеранів...

Адже, певно, й отой дядько з косяком витирає нишком сльозу в День Перемоги, коли під звуки оркестру тут несли піонери оцей уже вицвілий віночок пам'яті, вінок любові до свого міста і до його визволителів.

Любов, як і пам'ять, буває різною. Вона легка й приємна, поки не вимагає від тебе відповідальності за свої вчинки, поки не треба поступатися своїм вузьким міщанським світом, поки все гарно й урочисто. Так простіше любити і людину, і своє підприємство, і своє місто. Місто, котре ми хочемо зробити зразковим.

Спитайте у дядька, котрий набивав лантух травою з могили, і він скаже, що шанувати пам'ять визволителів міста. І спитайте завтра у комсомольця олійжиркомбінату: чи люблять вони своє підприємство? Почуєте, що люблять. І, мабуть, у комітеті комсомолу вам наведуть справні цифри про збереження планів та зобов'язань, покажуть

червоні вимпели і ще багато дечого покажуть... Покажуть парадний під'їзд своєї любові до заводу, де працюють. І не покажуть каністри з олією, котру, каністру, молодий робітник нищечком перекинув через паркан... Не помітили її, бо винесено ж не з парадного під'їзду.

У Кіровському районному відділі внутрішніх справ мені показали 180 літрів олії і п'ять лантухів насіння соняшнику. Їх було знайдено в будинку Марії Мусіївни Фабрички, що мешкає по вулиці Кропивницького, 24. Олію і насіння вона міняла у робітників олійжиркомбінату за самогон. 25 випадків дрібних крадіжок зафіксовано міліцією на олійжиркомбінаті торік 14 — цього року.

Світлана Стороженко, Олександр Підкорін, Олег Тарчук, Людмила Рибникова — молоді робітники, котрі, не задумуючись, запустили руку в державну кишеню. І вони не почували ніякої вини перед підприємством, перед своїми товаришами. Мовляв, я ж тут працюю. Я ж тут усю душу, а мене «за руку, як злодія, за ящик нещасну пляшку олії»...

Ті пляшки олії перепаюються в тонни, як і закладені нами сквери в — пустах...

Батьківщина починається для нас із подвір'я, вулиці, школи, підприємства, міста. Потім ці межі розширюються і в нашу свідомість увиходять нові вулиці, нові міста, вся наша неосянна країна. Ми її громадяни. А громадянськість вимагає не тільки любові, а й активної життєвої позиції, дії.

Що ти, мешканець свого міста, зробиш, щоб воно було кращим? Щоб коло річки не знаходило собі притулку п'яниці? Щоб твій сусід не ніс у пазузі кільце ковбаси з м'ясокомбінату? Щоб касирка в приміщенні автовокзалу не грубила пасажирам? Щоб уздовж вулиці росли троянди? Вздож усіх вулиць, парадних і непарадних...

КУЛЬТУРА міста — це не тільки високопродуктивна, чесна праця на підприємстві. Це і чистота повітря, і краса зелених насаджень. Нещодавно редакція газети разом з міською санітарно-епідеміологічною станцією, комітетом народного контролю Ленінського району, відділенням Товариства охорони природи провели рейд. Хто забруднює Інгул? Цим ми поцікавилися, пройшовши кілька кілометрів уздовж берегів річки. Прикро було визнати, що практично Інгул не має господаря. Сумно дивитися на береги Інгулу на Балашівці поблизу нового моста.

Власне, то не береги, а великих масштабів звалища для сміття. Гори сміття, що росли тут за багато років. Щербаківський провулок, Шахтарський провулок — місця, котрі мешканці Балашівки перетворили на звалища для всякого непотребу, розсадник інфекційних захворювань. Чепуренькі будиночки, що приліпилися на кручах, радують око гарними фасадами, світлим вікнами, які вихо-

● Хто забруднює Інгул

дять на вулицю. І зовсім інше враження справляють непарадні стежки, що виходять до річки, задусять оточені купами консервних банок, дитячих іграшок, забитих тварин, попелу. Чому байдуже ставляться до таких сусідів Інгулу дільничі інспектори міліції, квартальні комітети?

Не один раз порушувала газета питання про квіти в нашому місті. Слід відзначити: в місті щодня відбувається багато змін, які свідчать про те, що воно постійно краще, що можна до будь-якої справи підійти з творчим натхненням. Пам'ятаєте лист М. Філякова, опублікований у газеті під заголовком «Посади свою троянду»? Автор листа на мить примружив очі і уявив, що на вулицях Карла Маркса і Шевченка нема настірних бабусь, незграбних кошиків, а й тільки квіти, ряди чудових троянд, гледіюсів, ромашок.

Моя дитяча гра: примружив очі і все грає райдужно, все небуденне, сонцяє, казкове. Гру, запропоновану нашим читачем, підтримали в управлінні зеленого господарства — і виготовили красиві, оригінальні прилавки для продажу квітів. І зручно, і гарно. Головне — гарно. Так у всьому: трошки фантазії, любові до дорученої справи, творчої віддумки, отой дитячої святковості — і засяє вітрина райдужними діамантами, затанцює листя мерехтінням тіней на тротуарі...

Адже погодьтеся, що дитячий кінотеатр у справжнісінькому літаку, який неначе прівів перелітати в дендропарку, — це чудово. Тим паче в на-

шому місті — колісці авіаторів. Гордість Кіровограда — училище, з якого щороку розлітаються в Бурятію, Арктику, Узбекистан — у різні куточки країни молоді льотчики цивільної авіації, котрі навчилися у нас літати. А що ми знаємо про славі традиції цього учбового закладу? Чи багато кіровоградців відвідали музею авіації в училищі, експонатами якого захоплювались радянські космонавти, зарубіжні гості нашого міста?

Отже, є в місті традиції, своя гордість? Звичайно, було б спрощено назвати кінотеатр «Космос» чи кафе «Сіалла». Але давайте трохи примружимо очі й уявимо невеличке кафе, де все нагадувало б живане поле, гарячий подих степового вітру, світло ліхтаря з комбайна, яке тоне в розлив колосся... Мабуть, затишно було б у такому кафе посидіти взимку за чашкою какао чи фірмовим тістечком, яке теж було б якісь особливим, нашім, степовим. І нехай би випадав якийсь гість цього кафе — приїжджий з іншого міста — потім згадав це затишне підприємство громадського харчування, як пам'ять про нас, кіровоградців, і наш Кіровоград. Іноді йдеш містом і дивиєшся трафаретності чийогось мислення чи байдужості. Вже набили оскому «Хвилинки», «Сніжинки», «Вогники»... Адже прекрасно, що маємо ми в Кіровограді, скажімо, ресторан «Добруджа», що влаштуємо театралізовані передсвяткові ярмарки, під час яких залюбки

дарують нам свої таланти артисти нашого театру. А згадайте оті вози з гарбузами на ярмарках, куліш і юшку, що їх розливають у миски веселі молоді кухарі...

Є в місті традиції — про це пишуть читачі в листах до редакції. Є своя гордість, тільки ми ще не навчилися показувати її іншим.

Чимало зусиль повинні тут докласти і міськомунгосп, і виробничо-рекламний комбінат, і всі ми, хто живе і працює в Кіровограді.

Від читачів продовжують йти листи з пропозиціями зробити Кіровоград святковим, неповторним містом. М. Філяков, скажімо, пропонує за прикладом вінничан закласти «Сквер сімейного щасття». Уявіть собі, скільки гарних дерев виструнчується би десь на околиці чи біля новобудов міста. Одружилися молоді люди — і на згадку про найкращий день у своєму житті посадили дерево щасття. Народився в сім'ї син — і молодий батько посадив біля будинку зворушливий кленочок...

Немало, думається, тут могли б допомогти й комітети комсомолу підприємств, узявши ділове шефство над куточками відпочинку, над озелененням та благоустроєм рідного міста.

«Мені прикро проходити повз поштове відділення № 26 по вулиці Варшавській, — пише Г. Луценко. — Прямо у вікна відділення дивляться з квітника розкішні бур'яни. Багато молодих людей працює в цьому поштово-му підприємстві, то неже не можна очистити і при-

брати їм трикутничок під вікнами?»

Цілком слушні зауваження висловлюють і інші читачі, розповідаючи про неупорядковані вулиці та сквери. З корошою ініціативою, наприклад, виступили два роки тому комсомольці і молодь заводів «Червона зірка» і тракторних гідроагрегатів — упорядкувати парк понад Інгулом на Новій Балашівці. Скільки чудових задумів було у юнаків і дівчат, котрі виходили на суботники, розчищаючи парк, прибирали сміття, щоб не тільки собі — всьому місту подарувати чарівний оазис. Але добре починання не знайшло підтримки в міськомунгоспі. Сьогодні наполовину розчищений парк знову заріс бур'янами, деінде перетворився у звалище для сміття.

А чому б не обладнати в місті кілька куточків, які б нагадували про його неповторну історію? І якщо в Одесі є кафе «Ангілопа гну» і «Золоте телятко», приміщення котрих розгорнуті сторінки веселих книг, то чому в Кіровограді немає кафе «Віршники» чи, скажімо, театральної набережної? Ці запитання ставлять у своїх листах юні читачі газети, яким хочеться пишати рідним містом, захоплюватися ним. Хто на ці запитання відповість?

Бо й справді вулиця — це не просто відрізок простору, який необхідно пройти. Вулиця — це свято людських усмішок, феєрія знайомств, галерея інформації. І хто заперечить, що вулиця не виховує?

І. КРАВЕЦЬ,
спецкор «Молодого комунара».

УВАГА, КОНКУРСНИ

(ДЛЯ НЕБАЙДУЖИХ, УВАЖНИХ І ДОТЕПНИХ)

ПЕРШИЙ — МІКРОФЕЙЛЕТОНУ

Ти любиш своє місто? Ти хочеш, щоб жити в ньому було сьогодні краще, ніж учора, а завтра — краще, ніж сьогодні? Ти дотепний, твій погляд гострий, тебе обурюють хамство, неохайність, неупорядкованість? Саме для тебе ми відкриваємо в газеті постійно діючий конкурс мікрофейлетону. Якщо ти не думав вперше володіти пером, напиши звичайний лист, розкажи, що тебе схилювало. Тема нескінченна — «Кіровоград і кіровоградці».

ДРУГИЙ — ФОТОНЕСПОДІВАНКИ

Ти вмієш фотографувати? А головне — ти вмієш ба-

чити: прекрасне і огидне, мить і вічність? Як побачив наш позаштатний кореспондент М. Тернавський фасад звичайного будинку в центрі міста. А може, ти підкажеш нам, де саме зроблено ці знімки? І підкажеш адреси для інших? А може, ти зафіксуєш на фотографії порожню вітрину стінної газети чи витоптаний газон, милу усмішку продавщиці чи заноханя у міському парку? Дивись, вибирай, фотографуй. Покажи нам у знімках свій Кіровоград, його будинки і вулиці, його мешканців.

Учасників обох конкурсів чекатимуть цікаві премії і сюрпризи.

На конверті зазнач: «За зразкове місто». Бажаємо успіхів!

НА ЛІНІЇ: ЧИТАЧ—ГАЗЕТА.

ЛІСТИ, змережані першими поетичними строфами, прозовими спробами тощо. Вони надходять до нас із різних куточків області як неспівні посланці початкуючих авторів, що потрапили в царину красивого слова.

Власне, молоді поети нерідко нагадують людей, що намагаються подолати солідні водні простори, не володіючи елементарними навиками плавання. Отож дехто, залишаючись на мілководді, тримається руками за дно, імітуючи справжню плаву. Інші, аперто долаючи кожен метр, вибираються на глибину річки, підкорюючи її повільно, але впевнено...

Поетія—це теж примхлива, безмежна й чарівна річка, яка скоряється далеко не кожному молодому поетові, не кожному під силу пірнути в її глибини теми, дістати з її дна дивовижні перли поетичних образів.

І дуже добре те, що більшість наших початківців прагне серйозно, вдумливо й наполегливо гранити свою поетичну майстерність, оспівуючи людей праці, рідні простори Батьківщини, радянське сьогодення.

Ми вже не раз друкували вірші Людмили Попчук із села Зашити Новомиргородського району. Молода

псетеса тяжіє у своїй творчості до афористичного осмислення найблагороднішої праці хлібороба:

Земля, зерно і мозолясті руки —
Першооснова всіх основ!
Бо то — життя найперше запорука,
В якому труд гульсусе,
наче кров.

Олена Розливан з Добро-
величківки оспівує невтом-
ну працю залізничника,

свідчать про те, що вони ще мало грають свої рядки і не завжди додумують їх до кінця.

Скажімо, Петро Селецький у вірші «Білі коні в зеленому полум'ї» у фольклорному плані вирішує ліричний настрій свого героя, де є і солов'ї «сірого кольору», і білий лебідь «як вість негадана». Та «най-

ність початкуючих авторів у їхніх творах трапляються абсурдні рядки. Наприклад, кіровоградець А. Кузьменок говорить:

Сморгити нощь на нас
блеском глаз.

До чого тут «блеск»? Хіба дивляться ним, а не очима?

Таких недоречностей чимало у віршах П. Шлапачука з Кіровограда, Н. Поринос із Світловодського району, Ю. Марциненка з Малишківського району, красивостей, прохідних рядків — у віршах М. Кузьменка.

Не все гаразд і в гуморесках. Їх гуморески, що їх прислали до редакції В. Реп'яшник із Знаменки та кіровоградець М. Орлова, мають надто вже ходові, заляжені сюжети. А, як відомо, трафарет у мистецтві — це все одно, що паперові квіти на живій квітці.

Поетичною творчістю не можна легковажити, адже поезія, за висловом Івана Франка, — це вогонь в одязі слова.

Наближається 60-річчя ВЛКСМ. Сподіваємось, що цю знаменну подію наші автори оспівують у своїх нових пристрастних поезіях, присвячених героїчному минулому комсомолу і нашому молодому сучасникові.

В. ВАСИЛЕНКО.

ПРИМХЛИВА РІКА ПОЕЗІЇ

огляд пошти

світлий образ матері у своєму вірші розкриває Григорій Семерій з Бобринця, на цю ж вічну й святу тему написали поезії кіровоградець Марина Доба та інші.

Присміне враження справляють поезії О. Парфенова із Світловодська, П. Селецького з Новоархангельського району і кіровоградець Р. Любарського, які тематично «осучаснюють» свої твори, знаходять свіжі порівняння, епітети, метафори тощо. І все ж прикрі недогляди у віршах авторів

страшніші, що згоряють у зеленім полум'ї не тільки спомини, а й «очі милої». А сам герой димком уплітається у схід черлених.

Поспішне навишування поетичних деталей на сюжетну лінію вірша призвело до того, що він став подібним до шашлика, в якому один шматок м'яса недосмажений, другий пережорений, третій зовсім сирий. Ось чому автор у цьому вірші напровад й наліво римує: полум'ї — заспокоєння, коней — полі і т. д. Нерідко через поспіш-

але в завершальних епізодах ділили не-
точно.

У другому таймі футболісти «Дніпра» активізувалися. Михайлові Михайлову двічі довелось передати на кутовий м'яч, який Ішов під перекладину воріт. Контратаки ж гостей не були ефективними.

Матч закінчився нульовою нічиєю. Огже, «Зірка» в трьох іграх на виїзді здобула чотири очки — на одне очко більше, ніж у чотирьох попередніх матчах другого кола, два з яких команда провела на своєму полі.

Інші матчі закінчилися так: «Атлантика» — «Кристал» — 0:1, «Новатор» — «Шахтар» — 2:0, «Спартак» — СКА (Н) — 1:0, «Торпедо» — «Авангард» — 1:0, «Буковина» — «Поділля» — 1:0, СКА (П) — «Говерла» — 2:2, «Колос» (П) — «Металіст» — 1:2, «Криба» — «Колос» (Н) — 2:0, «Десна» — «Фрунзенець» — 2:0, «Суднобудівник» — «Старт» — 0:0.

17 серпня кіровоградці прийматимуть хмельницьке «Поділля».

М. КАЛЯГІН

„ДНІПРО“—

„ЗІРКА“—0:0

— СЕРЕДА —

16 СЕРПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — Фільм «Хвилини мовчання». 10.30 — «Клуб іноземних». 14.30 — «Сільські будні». Кінопрограма. 15.20 — «По музсах і виставочних залах». 15.50 — «Давешні, цимбали». Концерт. 16.15 — Літературні читання. В. Кисель. «Перед дзеркалом». 17.05 — «Рідна природа». 17.30 — «Вигукітьсь, сурмачі». 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.15 — Рішення лінійного (1978 р.) Пензун ЦК КПРС — у янті. «Удосконалювати збірничу техніку». 18.35 — «На воропецьких просторах». Концерт. 19.10 — «Людина і знак». 19.40 — До 150-річчя з дня народження Л. М. Толстого. «Дитинство». Телевистава. Частина 1. 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм-концерт «Скрипкові сонати Л. Бетховена». 22.35 — Док. телефільм «Атлантика на висо-

ту». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — «Час». 10.15 — А. Лупов. «Лісова легенда». Вистава. 12.00 — «Телеслужба хорошого пастрою». 12.30 — Танцює М. Бєсєєв. 13.00 — «Літературний театр. Е. Ісаєвич. «Зірка». 16.30 — «Людина і її справа». 16.55 — «Атлантика політична партія — в дії». 17.10 — «Клуб новітніх мистецтв». Олєса — Олєса (Фінляндія). 17.40 — «Висміювання і час». Виступає А. Мєстєтєвський. 18.00 — «Хлібний лан Херсонщини». 18.30 — Реклама, оголошення. 19.00 — «Вісті». 19.30 — К. т. До 60-річчя ВЛКСМ. «Комсомольська традиція». Ровенська обласна комсомольська організація. 20.35 — «Україна жива». 20.45 — К. т. «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Нічна зміна». По закінченні — К. т. Новини.

— ЧЕТВЕР —

17 СЕРПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — Концерт. 9.40 — Л. М. Толстой. «Дитинство». Телевистава. Частина 1. 14.30 — Док. фільм «Діяльність Флоту СРСР». 15.15 — «На призь клубу «Шарпінг» м'яч». 16.00 — Концерт. 16.30 — «Вранішній». 17.30 — Док. телефільм «Я — чорноморець». 18.00 — «Газета, радіо, те-

лебачення: життєві маршрути». (К. т.). 18.15 — Муніт-фільм «Хто я такий?». 18.30 — «Голос народних інтелектуалів». (Бєлорусія). 19.15 — «Життя цукру». 19.45 — П. С. Бєсєєв. «Вандербурзький романс». 20.00 — До 150-річчя з дня народження Л. М. Толстого. «Отроцтво». Телевистава. Частина 2. 21.00 — «Час». 21.30 — Док. фільм про підвизність астрології. 22.10 — «Концерт І. Архипова». Передача 5. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — Для дітей «Хатинка-вєртинка». 10.45 — Фільм «Нічна зміна». 12.05 — Камерний концерт. 16.30 — Фільм для дітей «Пачина іудає батька». 18.00 — Естрадинний концерт. 18.30 — Для дітей «Сонце мить». 19.00 — Вісті. 19.30 — Співач Н. Суржик. 20.00 — Док. фільм «Моква». 20.40 — «На лавках республіки». 20.50 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — М. Горький. «Вистава. В перерві — новини.

— П'ЯТИЦЯ —

18 СЕРПНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімн України. 8.55 — Муніт-фільм «Кам'яна китка». 9.25 — Вірші російських поетів в виконанні московських школярів і уч-

нів ПТУ. 10.10 — Л. М. Толстой. «Отроцтво». Телевистава. Частина 2. 14.30 — Док. телефільм. 15.20 — «Шахтарська ніч». 15.50 — «Комуністичні 70-х». 16.20 — «Вранішній». 17.20 — Док. фільм «Анатолийський пам'ятник». 17.40 — Пісня М. Тарівердієва. 18.00 — «День за днем». (К. т.). 18.15 — «До Дня Народження Флоту СРСР». Кіровоград. 18.25 — «Справді депутатський». 18.55 — «Містечко Індія». 19.25 — До 150-річчя з дня народження Л. М. Толстого. «Юність». Телевистава. Частина 3. 21.00 — «Час». 21.30 — «Нічопанорама». 23.00 — «Мелодії і ритми зарубіжної естради». По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — Для дітей «Сонце мить». 10.45 — Концерт організації музикантів. 11.15 — М. Горький. «Ванік». Вистава. 15.50 — «Моква і чорні». 16.20 — Співач Н. Суржик. 16.45 — «Очи на всіх, всі на очі». 17.30 — «Поділля». 18.00 — «Атлантика». 18.30 — Вісті. 19.00 — Міжнародний «Хейсний турнір». «Сонда» (Кіт). «Трактор» (Челобієв). І і 2 пєоди. 20.35 — «На лавках республіки». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Міжнародний «Хейсний турнір». «Сонда» (Кіт). «Трактор» (Челобієв). 3 пєоди. 22.10 — Телефільм «В сьомому вікні Заліза». По закінченні — новини.

Т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ. г. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Галіки, 2.

Донецький орден Трудового Червоного Прапора політехнічний інститут

ПРИЙМАЄ СЛУХАЧІВ

НА ПІДГОТОВЧЕ ВІДДІЛЕННЯ

НА 1978—1979 НАВЧАЛЬНИЙ РІК.

На відділенні приймають осіб із закінченою середньою освітою з числа передових робітників, колгоспників, що мають безперервний стаж практичної роботи не менше одного року, і звільнених у запас із лав Збройних Сил СРСР.

Підготовка проводиться за такими спеціальностями:

1. Технологія і комплексна механізація підземної розробки родовищ корисних копалин зі спеціалізаціями:
 - технологія і комплексна механізація підземної розробки пластів родовищ;
 - організація та управління гірничими підприємствами*).
2. Технологія і техніка розвідання родовищ корисних копалин.
3. Маршфейдерська справа*).
4. Будівництво підземних споруд і шахт*).
5. Геологічна зйомка і розвідання родовищ корисних копалин*).
6. Гірничі машини і комплекси за спеціальностями:
 - виробництво і конструювання гірничих машин та комплексів;
 - машини та устаткування збагачувальних фабрик.
7. Гірничу електромеханіку*).
8. Електрифікація та автоматизація гірничих робіт*).
9. Збагачення корисних копалин.
10. Технологія машинобудування, металорізні верстати й інструменти.
11. Промислова теплоенергетика.
12. Металургія чорних металів*).
13. Металознавство, устаткування і технологія термічної обробки металів.
14. Обробка металів тиском*).
15. Механічне обладнання заводів чорної металургії*).
16. Машини та апарати хімічних виробництв.
17. Хімічна технологія твердого палива.
18. Технологія рекуперативних вторинних матеріалів промисловості.
19. Автомобілі та автомобільне господарство.
20. Автомобільні шляхи.
21. Електропостачання промислових підприємств, міст і сільського господарства.
22. Електричні системи.
23. Електричні станції.
24. Електропривод і автоматизація промислових установок.
25. Автоматика і телемеханіка.
26. Електричні обчислювальні машини.
27. Автоматизовані системи управління.
28. Прикладна математика.
29. Економіка та організація гірничої промисловості.
30. Економіка та організація машинобудівної промисловості.

Форма навчання на підготовчому відділенні — денна з відправом від виробництва.

Тривалість навчання — 8 місяців.

Відбір і направлення молоді на підготовче відділення здійснюють безпосередньо керівники підприємств, будов, організацій, транспорту, зв'язку, колгоспів, командування військових частин за рекомендацією партійних, комсомольських і професійних організацій.

На ці спеціальності прийом жінок обмежений. Особи, направлені на навчання, подають приймальній комісії заяву, направлення, документ про середню освіту (оригінал), характеристику, завірену роботодавцем або круглою печаткою керівником підприємства, колгоспу і т. д., секретарем партійної чи комсомольської організації, виписку з трудової книжки, завірену керівником підприємства (організації), 6 фотокартки (знімок без головного вбрання) розміром 3x4 см, медичну довідку (форма № 286). Паспорт і військовий квиток (приналежність до військовий частин) подають особисто.

При зарахуванні слухачів на підготовче відділення беруться до уваги результати співбесіди з профільними предметами в межах програми середньої школи, середній бал з документа про освіту, виробничі й громадські характеристики і загальний трудовий стаж.

Зарахованих забезпечують гуртожитком і стипендією на умовах і в розмірах, установлених для студентів вузу.

Тих, що успішно витримали випускні екзамени, зараховують на перший курс денних факультетів інституту без складання вступних екзамени.

Прийняття документів — з 1 жовтня по 10 листопада, а від воїнів, звільнених у запас — у листопаді і грудні 1978 року, — по 15 січня 1979 року.

Співбесіда — з 15 по 24 листопада. Зарахування — з 25 по 30 листопада.

Початок занять з 1 грудня.

Документи приймають щодня (крім неділі) з 9 по 16 години.

Адреса: м. Донецьк-66, вул. Артема, 58, політехнічний інститут, приймальня комісія підготовчого відділення (кімната № 212).

РЕКТОРАТ.

Редакції газети «Молодий комунар» терміново потрібен корректор.
Звертатися на адресу: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефон № 2-45-35.